

CAJTNG®

CAJTNGU NA POT

Vsak velik dosežek se začne z majhnimi, skoraj nevidnimi premiki, z majhnimi, na videz nepomembnimi dejanji in z malo besedami. Ker menim, da je šolski časopis velik projekt, bom tudi tokrat z malo besedami pospremila v svet novo številko Cajtnga. Ta številka je od prejšnje popolnoma drugačna, saj je živopisan mozaik vsega mogočega. V njem smo želeli prikazati utrip šole, vrveža po šolskih hodnikih in učilnicah, ki bo vsak čas za dva meseca prenehal. Ujeli smo dogodivščine učencev, prikazali nekaj velikih dosežkov, umestili vanj pesnike naše šole in ostale bodoče mojstre peresa. Velik del v njem zajema projekt »Francija in Slovenija« ter še mnogo drugega. Prihodnje leto bomo nadaljevali, seveda. Z ekipo, ki se je letos šele sestavljala na novo in bila zato morda nekoliko okorna. A prihodnje šolsko leto bo bolje, še bolje - to vemo zagotovo, ker se boš morda tudi ti pridružil snovalcem Cajtnga!

Dragi bralci, pokukajte v to številko časopisa, povejte nam, kaj bi radi brali, kaj vas zanima in kako bi vi prispevali k pestrosti vsebine.

Lepe počitnice, veliko vznemirljivih dogodivščin, nešteto trenutkov, preživetih v družbi prijateljev in sploh vse, kar si želite sami, vam želim mentorica Cajtnga,

Mateja Zupančič

V TEJ ŠTEVILKI:

LJUBEZENSKA POEZIJA	3
MOJA DOGODIVŠČINA S PRIJATELJI	4
INTERVJU - Rok Omejec in Sabina Kavšek	6
ČLOVEK – PAJEK na naši šoli	8
HOUSTON, SE SLIŠIMO?	10
OBISK FRANCIJE	13
RAZLIKE MED SLOVENIJO IN FRANCIJO	14
TEDEN V FRANCII	15
NAŠI USPEHI SO DOKAZ TRDEGA DELA	16
MAŠA MESEC O PLESNIH DOSEŽKIH	17
ČEZ TISOČ LET, KO NAJU VEČ NE BO	18
NAJBOLJŠI PEVEC JE	19

LJUBEZENSKA POEZIJA

Neskončna ljubezen

Ljubezen je svetloba,
ki sije skozi temo.
Ljubezen je prehod, ki
se vije skozi goro.
Ljubezen je resničnost
v tančici iluzije.
Ljubezen je kot voda,
ki teče deroče.
Ljubezen je kot privid,
ki pride in gre kadar
hoče.
Ljubezen je kot roža,
ki jo negujemo, da ne
ovene.
Ljubezen krasi ptič, ki
na veji poje,
vendar si vzame čas,
ko samički dvori.
Ljubezen ne pozna
plitvine
in s strastjo odkriva
vedno nove globine.
Ljubezni ni nikoli dol-
gčas,
vendar ko ta mine,
se čustva razblinijo v
spomine.

Rok Omejec

Glosa al pa gazela

Večrat v šolo, vsakič zaman
gledam iste obraze vsak dan.
Kaj nej nardim, še sama ne vem,
da v šolo neb' hodila,
rešen bi bil problem.

Testi, sprašvanja in še kaj več,
učitli majo usak tedn,
kej še za dorečt.
Petke, desetke, vse se ocenjuje,
da koga daš pred tablo,
sam še šut se mu usuje.

Dva dni počitnc,
vse je šlo po gobe.
Sam da država,
denarne ma zaloge.

S športom se ukvarjej,
mej svoj življenje!
Sam glej, da pol maš čas,
še za učenje.

Ni glih glosa, al pa gazela
sam je lih rima,
k se mi v glavi je zvtela.

Tina Nose

Tiho tam stoji,

Tiho tam stoji,
kratke poglede namenja mi.
Vsakič zardim in se nasmejim.
Ko se nasmehne še on,
se zdi, kot da zobe pokazal mi
je konj.
Moje srce vseeno poskoči,
od njega se ne loči.
Vsak dan zaljubim se znova,
čeprav sem negotova.
Vse na njem se zdi popolno,
a pozabljam, da je le navadno
govno.

Anja Keber

MOJA DOGODIVŠČINA S PRIJATELJI (spis o dogodivščini)

Lansko leto poleti smo se jaz, Rok in Matic odpravljali do Conrada, kjer dela moja mama. Ko smo hodili ob Grosupeljščici, se je eden od nas spomnil, da bi šli plavat vanjo. Rekel sem, da je Grosupeljščica premrzla, a čez nekaj časa smo se že vsi slekli do gat in se počasi odpravili v Grosupeljščico. Vsem nam je bilo zelo mrzlo. Nismo si upali zaplavati po Grosupeljščici. Vendar sem se jaz spotaknil ob nekakšen predmet in padel sem v vodo. Bila je tako mrzla, da sem takoj vstal in se tresel od mraza. Meni to ni bilo smešno, vendar sta se Rok in Matic smejala, dokler nista še onadva izgubila ravnotežja in padla v vodo. Rok je takoj vstal, Matic pa je še kar naprej plaval. Nato smo vsi šli ven iz vode in se oblekli. Ko smo še naprej hodili do Conrada, smo se vmes ustavili in gate dali sušiti kar na smeti! Ko je bilo vsega konec in sem prišel domov, sem se prehladil. Od takrat nikoli več ne plavam v Grosupeljščici.

Miha Prijon, 6.b

Nekega dne smo jaz in prijatelji izvedeli, da imamo na šoli spet Valentinovo pošto. Zelo nas je zanimalo, kaj piše v pismih. Sklenili smo, da jih bomo skušali izmakniti iz škatle in jih prebrati. In tako smo ...

Ko je bilo konec ure, smo s prijatelji oddrveli proti knjižnici. Ko smo vstopili v šolsko knjižnico, smo na mizi že zagledali škatlo z Valentinovo pošto. Domen (eden mojih sošolcev) je prišel do škatle neopažen in poskušal iz škatle potegniti prvo pismo. A mu ni uspelo. Ko je dal roko v škatlo in prijel pismo, mu je padlo iz roke. Potem ga je knjižničarka opozorila in vsi smo stekli ven čim bolj neopazno. Tako smo to delali vsak odmor bolje. In tako je minil prvi dan. Naslednji dan med odmorom po prvi uri je bila v knjižnici druga knjižničarka (strožja) in bilo je težje. Potem ko smo to videli, smo se odločili, da bomo v naslednjem odmoru. In smo res. A obedve knjižničarki sta nas posumili. Tako smo morali končati s tem.

Pri naslednjih urah slovenščine nas je stroga knjižničarka nadrla. In dobili smo en mesec prepovedi hoditi v šolsko knjižnico. Tako smo se spomnili, da to, kar počnemo, ni prav.

Jurij Smrečnik

Za poletne počitnice smo odšli na morje.

Sposodili smo si čoln gumenjak, se odpeljali na majhen bližnji otoček in tam bili do petih popoldne.

Naslednji dan smo se spet odpeljali tja s prijatelji.

Na otočku je bil majhen gozd. Mlajši smo prosili starše, če lahko gremo pogledat. Dovolili so. V gozdu so bile palme. Kokosove in bananine. Hodili smo in hodili ... in se izgubili. Ura je bila že približno šest. Postali smo lačni. Prijateljica Mia je imela v nahrbtniku nekaj jagod, ki smo jih pojedli, potem pa smo pojedli še nekaj kokosov. Prišli smo na drugo stran otočka, kjer je bila »plaža« peščena. Bili smo utrujeni od vsega, zato smo se ulegli in zaspali. Sredi noči nas je zbudilo šepetanje staršev, ki so bili veseli, ker so nas našli. Takoj smo odšli nazaj v apartma in naslednje jutro so nas peljali na sladoled.

Petja

Pri koncu konference smo se z učiteljico in sošolci odločili, da bomo konec konference preživel na poseben način.

Bilo je popoldne v petek. Prinesli smo družabne igre in posladke od doma. Jaz pa sem počakal pri sošolcu, dokler se ni zabava pričela. Po naju s sošolcem sta prišla prijatelja in skupaj smo se odpravili na pot. Po prihodu smo se prisrčno pozdravili in takoj začeli igrati družabne igre. Bili smo razdeljeni v dve skupini. Fantje proti puncam. Igra je bila zabavna, a zmagale so punce. Po končanem dogodku pa smo planili na posladke, ki smo jih prinesli. Ob tem smo gledali še zabaven film. Zelo je bilo zabavno! Po končanem filmu pa smo se naplesali in omagali. Ampak zabave še ni bilo konec, saj smo se na koncu vsak po svoje spet igrali družabne igre. Raje pa bi igral tudi malo video igrice, ki smo jih seveda vsi fantje prinesli s seboj. Ampak bilo mi je bolj zabavno, kot sem mislil. Tako sem se zabaval, da nisem hotel domov. Na koncu se pač vse srečno konča. Preobuli smo se in šli ven čakati starše.

Naredili smo snežaka. Potem smo se poslovili in vsak je odšel v svoj dom. Bil sem tako utrujen, da sem se oblekel v pižamo, umil svoje telo ter zobe, vsem voščil lahko noč in se zleknil v svojo posteljo ter sladko zaspal. Tega dogodka s sošolci ne bom nikoli pozabil.

Rok Berglez

Dandanes človek težko doživi pustolovščino. Povedal vam bom, kako se nekega dne doživel pot do nekega slapa (ne vem niti, kako se je imenoval). Kar se ni zgodilo, bom malo dodal; a del s kačo je popolnoma resničen (učiteljica je ravnokar govorila o kači). Torej preidimo k zgodbi.

Zgodba se je začela (jej!). Torej, mi hodimo (z »mi« imam v mislih družino, svojo družino) po gozdni poti in srečamo ... ste pripravljeni? Gada! Gledali smo kačo kot kaki bebci (kača nas sploh ni videla, vsaj zdelo se mi je tako). Mimo je prišel sprehajalec, in ne da bi kaj vedel, je s svojo sprehajalno palico kači razbil glavo. Trenutek je bil kot v tistem filmu Troja - če ste ga gledali, veste, o čem govorim, no, ko vojak drugemu vojaku ... veste kaj? Raje ne bom povedal, ker je to šolski spis in ga ne mislim kvariti z opisi klanja. Skratka, šli smo naprej in s strahospoštovanjem oprezali za še kakšno kačo. Ni je bilo, zato smo nadaljevali pet. Ko je moja sestra, Tanja, postala žejna, smo presenečeni ugotovili, da smo pijačo pozabili doma (tudi to je resnično). »Hahahahahaha ... Tanja bo pa žejna!« jo je zbodel Luka, moj brat. Ko smo se vračali, smo srečali jeznega sprehajalca, ki je čistil svojo palico (zdel se mi je zelo znan). No, pa preidimo k zaključku.

No, meni se zdi, da sem se preveč vživel, čeprav rad komentiram. No, ugotovili smo, da se kače bojijo nas, da se ostanki kače težko odstrani, in da moraš vedno preveriti, ali imaš s sabo pijačo. Zdi se mi, da je to to. Pravzaprav bom mogoče zavlačeval. No, mogoče. Ne, raje ne. Konec. The end.

Matej Struna

INTERVJU - Rok Omejec in Sabina Kavšek

Kako ste prišli v stik ravno s to osnovno šolo iz Francije?

Ja, ta zgodba je takale. Kolegica Barbara iz Ljubljane se je pred leti z družino preselila v Pariz in spoznala učiteljico Sandro, ki je prišla ob letošnjem obisku zraven. Sandra je takrat iskala šolo, na kateri bi se učenci bili pripravljene dopisovati z njihovimi učenci College Ennemond Richard v angleščini. Sama sem se s tem strinjala in začeli smo s tem dopisovanjem v okviru interesne dejavnosti, in sicer pred 3 leti.

Ali je bilo težko organizirati tak projekt in na kaj vse je bilo potrebno misliti?

Pred tremi leti ni bilo težko, ko pa smo se v tem šolskem letu odločili še za konkretno izmenjavo učencev obeh šol, so stvari postale malo bolj kompleksne in res je bilo treba misliti na vedno več stvari. Kljub vsemu delu pa ni bilo težko, ker imam toliko sodelavcev, ki so mi bili pri vsaki moji zamisli pripravljeni pomagati. Velik delež dela je prevzel učitelj Danijel Haromet, seveda pa gre glavna zahvala ravnateljici Ireni Kogovšek, ki ta projekt že ves čas podpira in pri njem tudi pomaga z marsikatero idejo.

Od kdaj so na šoli taki projekti in navedite nekaj podobnih projektov iz preteklosti?

Prav takega projekta, ki bi vključeval tudi izmenjavo učencev, na naši šoli še ni bilo, je pa bilo kar nekaj drugačnih, ravno tako zelo pomembnih projektov, v katere so bili vključeni številni naši učitelji mentorji z učenci.

Ali so bili v času gostovanja vrstnikov iz Francije kakšni neprijetni dogodki?

V času njihovega obiska tukaj sama nisem bila seznanjena z nobenim zares neprijetnim dogodkom. Morda bi le omenila, da so imeli prvi dan nekateri res velike težave s komunikacijo, vendar je to z dnevi izzvenelo, saj so si menda veliko pomagali z različnimi spletnimi aplikacijami, kot je 'Google Translate' in potem je komunikacija stekla lažje. Četudi so bile v času obiska kakšne zadrege, pa se jih zagotovo ni spomnil nihče ob odhodu, saj ponavadi v spominu ostanejo samo lepe stvari.

Katere so prednosti takšnih projektov za kraj, šolo in posameznike, ki sodelujejo v njih?

Največja prednost takega projekta je zagotovo v tem, da se ljudje malo pomaknemo stran od omejenosti svojega ozkega sveta in spoznamo tudi drugačne poglede na življenje. Učenci, ki so vključeni v izmenjavo, so vsak zase že zelo konkretno dojeli, da je dobro znanje tujih jezikov v današnjem svetu ključnega pomena. S tem, ko bodo spoznali tudi kraj svojih dopisovalcev v Franciji, se jim bodo odprla še druga obzorja, drugačne navade ljudi, drugačen šolski sistem in drugačni pogledi na izobraževanje. Evropska unija s svojimi organizacijami nas vabi k združevanju različnih vidikov človekovega razvoja - znanja, izkušenj, zgodovine in kulture, saj svet vedno bolj tudi v resnici postaja mala globalna vas. S takimi projekti naša Slovenija

vedno bolj postaja del Evrope in odpirajo se nam nove priložnosti s tem, ko posamezniki navezujejo stike zunaj meja naše dežele. Prednosti za vse nas so številne, tako z vidika osebnostne rasti kot morda tudi z vidika izobraževalnih in poslovnih priložnosti v prihodnosti.

Ali nam, kot vodja projekta, lahko pojasnite kako se je financirajo takšni projekti in ali predstavlja sodelovanje v projektu tudi finančno breme za učence OŠ Brinje?

Ta projekti je iz internega povezovanja dveh šol prerasel v uradno pobratenje dveh šol, ki sta tudi podpisali pogodbo o želji po sodelovanju, med drugim tudi na način izmenjave učencev. Stroški izmenjave so omejeni zgolj na prevoz in potencialne vstopnine turističnih ogledov. Stroški hrane in prenočišča odpadejo, saj dopisovalci bivajo drug pri drugem. Vendar pa je prevoz kar velik zalogaj, saj je St. Chammond oddaljen od Grosuplja nekaj manj kot 1000 km. Letos nam je pri kritju teh stroškov na pomoč priskočila občina in pokrila kar velik del teh stroškov, tako da je bil finančno obisk v Franciji za naše učence zelo poceni, saj so pokrili le stroške vstopnin. Za naslednje leto upamo, da bomo lahko pridobili kakšne sponzorje, zopet pa bomo za sofinanciranje projekta zaprosili tudi občino. V upanju, da nam bodo še naprej pripravljeni finančno pomagati, bomo na ta način projekt vodili tudi v prihodnje in ker bi se strošek prevoza za posamezne učence zmanjšal, če bi avtobus bolj napolnili, bomo za naslednje leto k projektu povabili še več učencev 8. in 9. razreda. K večjemu številu učencev v izmenjavi so nas spodbudili naši kolegi v Franciji, ki imajo s takimi izmenjavami več izkušenj in si želijo še več takih srečanj s prihodnjimi generacijami naših in njihovih učencev.

Za konec še;

Iz dobro obveščenih virov smo izvedeli, da ste se lotili klekljanja. Ali si boste s to spretnostjo krajšali čas tudi na poti v Francijo in ali boste tega naučili tudi naše učence?

Dobro si obveščen 😊. Res sem se lotila klekljanja, ki mi je v veliko veselje in sprostitiv. Žal te ročne spretnosti še ne obvladam dovolj dobro, da bi učila druge, sicer pa so na naši šoli že učenci, ki to obvladajo veliko bolje kot jaz, saj jim učiteljica Marjetka že več let nudi interesno dejavnost ročnih spretnosti, kjer se lahko naučijo tudi to.

Na pot v Francijo letos sama nisem odšla, ker včasih naše načrte prekriža kaj drugega. Seveda pa upam, da mi morda naslednje leto uspe oditi z novo generacijo nadebudnih učencev, ki bi želeli biti del tega projekta.

ČLOVEK – PAJEK na naši šoli

Gotovo ga poznate, tega človeka pajka. Naj vam namignem, kdo je? Za začetek naj razkrijem podatek, da ga lahko najdete v 7. A. Tam nabira znanje v zvezi s šolo. Štirikrat tedensko popoldne pa se nahaja na plezalni steni, kjer si nabira znanje s področja plezanja. V tem je tako dober, da je letošnji državni prvak v kategoriji mlajših dečkov. Gotovo že veste, da govorim o Žigi Zajcu, kajne? Povabil sem ga na intervju, da bi nam povedal kaj več o svojih dosežkih in o tem, kar počne.

LUKA: Koliko časa se že ukvarjaš s športnim plezanjem?

ŽIGA: S športnim plezanjem se ukvarjam že 7 let. Vse skupaj se je začelo tako, da je eden mojih prijateljev že prej plezal ter me navdušil za ta šport. Potreboval sem nekaj časa, da sem pridobil nekaj znanja, po treh letih plezanja pa sem že začel tekmovati.

LUKA: Pri katerem klubu plezaš?

ŽIGA: Plezam pri Plezalni sekciji ASCENDO Grosuplje. To je klub, ki je skupnem seštevku zmagal v Vzhodni ligi.

LUKA: Vzhodni ligi? Nam lahko poveš več o tem?

ŽIGA: Celo Slovenijo delijo na dva dela, na vzhodnega in zahodnega. V obeh ligah tekmujejo tekmovalci od cicibanov (najmlajših) in do kadetov (najstarejših), do 16. leta starosti. Znotraj vsake lige se tekmovalci delijo na dva dela, in sicer tiste z licenco in tiste brez. Jaz spadam med tiste z licenco. To pomeni, da imaš potrdilo, da lahko tekmuješ na tekmovanjih za športno plezanje.

LUKA: Torej obstaja več vrst plezanja. S katero vrsto plezanja se ukvarjaš ti?

ŽIGA: Ukvarjam se s športnim in balvanskim plezanjem. To za nepoznavalce pravzaprav pomeni isto, za plezalce pa je razlika v načinu plezanja.

LUKA: Kako določijo smeri in težavnost plezalne smeri?

ŽIGA: Najprej morata določeno smer preplezati dva plezalca in vsak od njiju poda mnenje, kako težavna se mu zdi. Ocene so od 1 do 9 B+. Najlažja je 1, najtežja oz. najzahtevnejša pa 9 B+.

LUKA: Katera je tvoja najtežja preplezana smer do zdaj?

ŽIGA: Preplezal sem že 7 A+, ime stene je Herkules.

LUKA: A je v tvojem klubu veliko plezalcev, ki so že preplezali to smer?

ŽIGA: Ni jih veliko, ker je ta smer že precej zahtevna.

LUKA: Katere naslove si osvojil?

ŽIGA: Sem trikratni državni prvak in trikratni prvak vzhodne lige.

LUKA: Ali boš zastopal tudi Slovenijo na naslednjem evropskem prvenstvu?

ŽIGA: Za evropsko prvenstvo moraš imeti 14 let in biti v slovenski reprezentanci. To je moj cilj čez eno leto.

LUKA: Kakšni so še tvoji cilji do konca letošnje sezone?

ŽIGA: Postati ponovni državni prvak. Do konca leta je še več tekem; pravkar se je končala ena od tekem v Vzhodni ligi, kjer sem bil prvi, kmalu pa bo državno prvenstvo, kjer bom skušal priti na stopničke.

LUKA: Imaš kakšnega vzornika v športnem plezanju ali v življenju na splošno?

ŽIGA: Imam. To je slovenska plezalka Mina Markovič. Všeč mi je, ker je trikratna zaporedna svetovna prvakinja v skupnem seštevku in dvakratna svetovna prvakinja v težavnostnem plezanju.

LUKA: Zelo uspešen si tako v težavnostnem kot v balvanskem plezanju. Nameravaš vztrajati v obeh disciplinah?

ŽIGA: Da. Nameravam vztrajati v obeh disciplinah. Obe sta mi zelo všeč in v obeh sem uspešen, zato ju bom skušal še malo izpiliti in doseči še več vrhunskih rezultatov.

LUKA: Žiga, še enkrat čestitke za izjemne rezultate, hvala za tvoj čas, želim ti uspešno kariero še naprej in da ne bi poznal poškodb!

Luka Grbec

HOUSTON, SE SLIŠIMO?

----- Forwarded message -----

From: **Sabina jevšenak** <houston@gmail.com>

Date: 2014-05-13 22:34 GMT+02:00

Subject: javljanje 1

To: Sabina Kavsek <apollo13@gmail.com>

hej. tako, zdaj sem prišla do računalnika komaj... Gostiteljica je super, imam svojo sobo, počutim se kot v hotelu ... mi je pa hudo, ker je bilo vse tole mišljeno prvotno za tebe ... upam, da vam vsaj gre na bolje zdravje ...

Za današnje javljanje smo pripravili slednje:

V ponedeljek zvečer smo vsi nestrpno pospravili kovčke, se poslovili od staršev in odrinili na našo pot proti St. Charmondu. Ponoči smo naredili nekaj postankov, da smo se lahko "pretegnili" in že zgodaj dopoldne smo prispeli v zanimivo in čudovito mesto Annecy, kjer smo imeli prvi daljši postanek. Okoli 12.30 pa smo se končno spet srečali z našimi francoskimi prijatelji. Prijazno so nas sprejeli s kosilom in nam pripravili nekaj zanimivih delavnic. Na prireditvi za dobrodošlico nas je med drugim prišla pozdravit tudi naša konzulatka dr. Tatjana Dumas-Rodica. Podarili smo tudi simbolično darilo - sadiko lipe, ki predstavlja življenje ter naj rase, kot bo raslo naše prijateljstvo. Po napornem dnevu smo se utrujeni odpravili k našim dopisovalcem domov in legli v tople postelje. Komaj čakamo jutrišnji dan!

v priponki so še slike ... izberi tiste, ki se ti zdijo najboljše, pa tudi tekst preglej prosim, ker zdajle ne zmorem nič boljšega vidim še sam postlo ...

--

Lep pozdrav,
Sabina

----- Forwarded message -----

From: **Sabina jevšenak** <houston@gmail.com>

Date: 2014-05-14 19:33 GMT+02:00

Subject: javljanje 2

To: Sabina Kavsek <apollo13@gmail.com>

Hej, takole, pošiljam za danes ... nisem pa našla na spletni strani, kje je to objavljeno? Drugače vse ok, edino malo se improvizira in tako npr. nismo videli kanjonov Loare, v Le Puyu je bilo vreme slabo, zato nismo šli do kipa, smo pa v St. Etiennu videli šolo umetnosti (od zunaj) ... tako da vseeno veliko vidimo ... :)

Naše prvo jutro v Franciji smo začeli okoli 7. ure zjutraj z zburanjem pri naših dopisovalcih in zajtrkom. Potem smo se odpravili v šolo in nato z avtobusom naprej do večjega mesta St. Etienne. Tam smo preživeli večino dopoldneva; šli smo na ogled mesta po skupinah, na obisk v mestno hišo, si pogledali Konzulat Republike Slovenije in šolo umetnosti. Z avtobusom smo se nato odpeljali do kraja Le Puy, kjer smo si mesto in njegove znamenitosti ogledali kar s turističnega vlakca. Zvečer smo se z našimi dopisovalci vrnili domov ter šli z njimi na njihove obšolske dejavnosti, nekateri pa na sprehod ter po trgovinah v mesto. Dan je minil nenavadno hitro.

--

Lep pozdrav,
Sabina

----- Forwarded message -----

From: **Sabina jevšenak** <houston@gmail.com>

Date: 2014-05-15 22:04 GMT+02:00

Subject: javljanje 3

To: Sabina Kavsek <apollo13@gmail.com>

hej, :)

a tako ... no, pošiljam še za danes, tako da lahko še to objavi ...

Ob osmi uri zjutraj smo se odpravili proti našemu prvemu postanku. Razdelili smo se v skupine in pričeli z orientacijskim pohodom. Nato smo odšli do visokega starega mosta, po katerem je nekoč potekala železniška proga, in tam imeli malico. Z mostu smo imeli lep razgled na vzpetino, imenovano Trije zobje. Potem smo se z avtobusom odpravili proti srednjeveški vasici, ki je bila včasih kartuzijanski samostan. Spoznali smo se z življenjem menihov, ki so v preteklosti tam živeli, delali, prepisovali knjige, ... Večer smo preživeli različno - nekateri z družinami, drugi s prijatelji, tretji v mestu ...

--

Lep pozdrav,
Sabina

----- Forwarded message -----

From: **Sabina jevšenak** <houston@gmail.com>

Date: 2014-05-17 17:45 GMT+02:00

Subject: javljanje - zadnjič :)

To: Sabina Kavsek <apollo13@gmail.com>

hej ... sorry ... in a hurry ... čez 5 min gremo ...

Predzadnji dan v Franciji smo pričeli v šoli, kjer smo bili z našimi dopisovalci pri pouku. Počeli smo zanimive stvari, npr. izdelali fotoaparata iz pločevinke ter ga tudi preizkusili. Nato smo pred šolo posadili lipo, ki smo jim jo podarili v znak prijateljstva. Pred kosilom smo skupaj še ustvarjali in pisali svoje vtise. Popoldan smo si ogledali milijonsko mesto Lyon; videli smo rimski amfiteater, se povzpeli na do bazilike, se sprehodili po srednjeveških ulicah ter se na koncu z ladjico peljali po reki Saoni, ki skupaj z reko Rono objemata današnji center mesta. Izlet smo zaključili v nakupovalnem centru, jutri pa naš čaka še zadnji dan v Franciji ter pot domov.

OBISK FRANCIJE

V ponedeljek, 12. 5. 2014, smo se učenci, ki smo sodelovali v projektu dopisovanja s Francijo, odšli v to veliko državo (da si boste lažje predstavljali, kako velika je Francija, vam podam tale podatek: Francija ima 65 milijonov prebivalcev, kar je za 32 in pol Slovenij). Na francosko mejo smo prispeli okoli petih zjutraj. Tistega dne kasneje smo si ogledali mesto Annecy (prebere se Ansi). Ko pa smo prišli na naš glavni cilj v St. Charmondu (za katerega so nam naši dopisovalci rekli, da je le manjše mesto, jaz pa lahko poudarim, da je mesto približno 10-krat večje od Grosuplja), smo se srečali z našimi dopisovalci in izvedli nekaj delavnic ter si ogledali prireditve, ki so nam jo pripravili. Naslednji dan smo si ogledali prečudovito mesto St. Etienne (mesto s 170 000 prebivalci), kjer sta nas sprejela župan in slovenska konzulka. Kasneje smo si ogledali mesto Le Puy, v katerem sta bila v preteklosti dva vulkana, a zdaj je tam postavljena čudovita katedrala s krasnim kipom Marije. V četrtek pa so nas naši francoski prijatelji odpeljali na kar naporen orientacijski pohod, potem pa smo si ogledovali še različne znamenitosti tiste okolice (samostan, viadukt in druge). V četrtek (nekateri pravijo, da je bil to najzanimivejši dan, saj smo odšli v Lyon) zjutraj smo prisostvovali pri dopoldanskem pouku, popoldne pa smo se opravili v Lyon (ki ima 4 milijone prebivalcev in je tudi veliko gospodarsko in kulturno središče tistega dela Francije), v katerem smo videli veliko zanimivosti, npr. eno največjih pristanišč v Franciji, veliko katedralo na griču ter enega najmodernejših nakupovalnih centrov v Evropi). Soboto smo preživeli z družinami in delali različne stvari, iz Francije pa smo se odpravili ob zvečer, ob 18:25. In tudi v Grosuplje prišli dvajset minut do sedmih.

Lan Vukolič

RAZLIKE MED SLOVENIJO IN FRANCIJO

Pred približno mesecem dni smo se učenci Osnovne šole Brinje Grosuplje odpravili na izmenjavo v Francijo. Skoraj vsi lahko rečemo, da je bil to najboljši teden do sedaj in iz Francije smo prišli z novimi prijatelji (no, ti so morali na žalost ostati tam, prijateljstvo pa bo ostalo z nami za zmeraj). Teden tam je minil tako hitro, da je bilo, še preden smo se dobro zavedali, našega obiska že konec. Med časom, preživetim v Franciji, smo poleg znamenitosti in značilnosti njihove države spoznali tudi nekaj za nas nenavadnih običajev.

Ko smo prvi dan, vsi utrujeni od 14-urne vožnje (ki je bila, mimogrede, zelo zabavna ;)) stopili v njihovo šolo, smo vsi na široko odprli oči in bili zelo presenečeni; učenci imajo namreč obute čevlje?!? To pojasni, zakaj so bili tako začudeni nad tem, da mi nosimo copate. Oh, kakšna svoboda in luksuz za učence Brinja - hoditi po šoli v čevljih ... na to bi se dalo navaditi!

Po našem presenečenju s copati je že sledilo naslednje (no, na to smo bili malo pripravljeni, iz izkušenj iz Slovenije, vendar je tokrat to presenečenje prišlo v veliko večji količini kot v Sloveniji), vsi so nas "napadli" s pozdravi, vendar pri njih se ne pozdravi tako kot pri nas, samo z živjo ali objemom. Ah kje, tam se vsakič, ko se srečaš, poljubiš (no, ne zares, saj si daš si poljubček na eno in na drugo lice).

Naslednji dan smo šli na potep po sosednjem (malo večjem) mestu, St Etienne. Učiteljica nam je povedala, da bomo potem imeli piknik in vsi smo se razveselili, kako lušno bo, da bomo imeli piknik. Po sprehodu po mestu smo si ogledali mestno hišo, slovenski konzulat, malo trgovin, muzej, šolo za dizajn ... in se nato ustavili pri nekih mizah, se tam usedli, pojedli malico in šli na avtobus. Na avtobusu nam je še učiteljica rekla, da bomo imeli kasneje piknik, ko pa smo o pikniku vprašali francosko učiteljico, je samo čudno pogledala in odgovorila, da smo piknik imeli. Tudi vsako jutro, ko so nam družine zapakirale malico, so rekli: »Tukaj imaš piknik.« ... In še nekaj. Čisto vsi smo imeli vsak dan isto malico: francosko štruco s šunko, čips in sadne "čežane", ki so zapakirane v "vrečkah" iz katerih lahko piješ in te čežane so še najbolj podobne našim Frutkom (le, da jih tam ne pijejo/jejo dojenčki). Torej nauk, če greste v Francijo: ne se veseliti piknika, ker to je malica (no veselite, se ga/je, če ste lačni J)!

Ko smo zadnji (šolski) dan po razredih predstavljali našo šolo, eko sistem na naši šoli in podobno, nas je neki učenec vprašal, če lahko zapojemo slovensko himno. No, tega seveda nismo hotele, saj smo pred tablo stale samo 4 in najbrž ne bi bilo ravno najbolje, zato smo se odločile, da jim našo himno "zapojemo" prek YouTube-a. Zdela se jih je zelo smešna, a to še ni vse! Ko so pevci odpeli še zadnjo besedico, je cel razred začel ploskati. Ko so se umirili, smo jih začudeno vprašale, zakaj so ploskali, njihov učitelj pa je (prav tako začudeno) odgovoril, zakaj mi ne ploskamo? Saj himna je naš ponos in to je nekaj, po čemer je treba vzklikati in ploskati - to je v bistvu res, kajne? Torej, zakaj mi ne ploskamo po predvajanju himne???

Lucija Karnelutti, 8.a

TEDEN V FRANCJI

V ponedeljek zvečer smo učenci, ki sodelujemo v mednarodni izmenjavi, nestrpno zložili kovčke v avtobus, se poslovili od naših staršev in se polni pričakovanj odpravili v Francijo, v St. Chamond. V torek zjutraj smo se, sicer utrujeni od vožnje, a navdušeni nad prihodom v Francijo, ustavili v mestu Annecy. Po dvournem ogledu mesta smo se končno odpravili proti St. Chamondu, kamor smo prispeli ob dveh popoldne. Naši dopisovalci so nas prijazno sprejeli v šoli, kjer so nam pripravili nekaj delavnic in sprejem s pozdravom slovenske konzulke v Franciji. Po napornem dnevu smo utrujeni spoznali družine svojih francoskih prijateljev in se pripravili na zaslužen počitek.

V sredo zjutraj smo se polni energije podali v nov, zanimiv dan. Ogledali smo si bližnje mesto St. Etienne, kasneje pa smo se s turističnim vlakcem podali na ogled mesta Le Puy. Ko smo pozno popoldne prišli domov, so se nekateri odpravili na krajši sprehod, spet drugi pa so odšli po nakupih.

V četrtek smo se odpravili na zanimiv orientacijski pohod, nato pa smo si vzeli odmor za malico na starem mostu s prečudovitim razgledom. Kasneje smo si ogledali še star samostan in spoznali življenje menihov. Preostanek dneva je minil hitro, saj smo si s prijatelji vedno našli zaposlitev.

V petek smo si lahko ogledali pouk Francozov, nato pa smo se odpeljali proti Lyonu. Tam smo si ogledali rimski amfiteater, se peljali z ladjico po reki in se podali v največji nakupovalni center v Evropi. Večer smo preživeli v družbi več prijateljev in se ob tem neizmerno zabavali.

V soboto pa je bil naš zadnji dan v Franciji, zato smo imeli cel dan prost. Skoraj vsi smo se odpravili nakupovat v St. Etienne, kjer smo preživeli skoraj cel dan. Pozno popoldne smo se s solzami v očeh in z obljubami, da se še obiščemo med počitnicami, poslovili od naših prijateljev in se polni novih izkušenj odpeljali nazaj v Slovenijo.

Kaja Štrubelj

NAŠI USPEHI SO DOKAZ TRDEGA DELA

Nika Zadavec in **Teja Brezec** sta v letošnji sezoni v kategoriji freestyle cheer plesnih parov na tekmovanju RomPomPon (1. 2. 2014) dosegli 2. mesto, na tekmovanju Ljubljana Open (22. 3. 2014) in Frogs Cheer Cup (12. 4. 2014) pa sta osvojili zmago!

V kategoriji cheer jazz plesnih parov, sta na tekmovanju Ljubljana Open dosegli 1. mesto, na

tekmovanju Frogs Cheer Cup pa 3. mesto.

Manca Mlačnik Koščak in **Pia Kušar** sta v kategoriji freestyle cheer plesnih parov na tekmovanju RomPomPon osvojili 1. mesto, na tekmovanju Ljubljana Open 2. mesto in na tekmovanju Frogs Cheer Cup 5. mesto.

Mladinska cheer plesna skupina **Plesnega Studia Tina**, kjer pod vodstvom **Eve Repše** trenirajo naslednje učenke OŠ Brinje: **Nika Zadavec**, **Teja Brezec**, **Manca Mlačnik Koščak**, **Maša Štuhec**, **Vika Sušnik**, **Maša Mesec**, **Zala Bernik** in **Maša Šnajcer**, so v letošnji sezoni v kategoriji freestyle cheer plesnih skupin na tekmovanju RomPomPon osvojile 3. mesto, na tekmovanju Ljubljana Open 1. mesto in na tekmovanju Frogs Cheer Cup 3. mesto.

Iste plesalke so v kategoriji cheer jazz plesnih skupin na tekmovanju Ljubljana Open osvojile 1. mesto in na tekmovanju Frogs Cheer Cup 3. mesto.

Najpomembnejše tekmovanje sezone - državno prvenstvo - bo 24. in 25. maja v Mariboru. Tam se bodo punce trudile za najvišja mesta in se tako potegovala za uvrstitev na evropsko prvenstvo, ki bo 28. in 29. junija potekalo v Bonnu v Nemčiji.

Eva Repše,
Trenerka

MAŠA MESEC O PLESNIH DOSEŽKIH

Ples je super stvar. Jaz uživam v njem.

Letos prvič plešem v mladinski skupini (od 12-16 let), prej pa sem v otroški. Treningi so 4-krat do 5-krat na teden v klubu Plesnega studia Tina. Tukaj poučujejo cheer ples, breakdance, balet in hip-hop. Seveda so v tem klubu tudi mini skupine, otroške skupine, članske skupine, začetniške skupine in pari. Danes v klubu združujemo skoraj 200 članov, ki se udeležujemo vrhunskih tekmovanj, nastopamo na tekmah KK Grosuplje ter uspešno pripravljamo osnovnošolce na Šolski plesni festival in valetu.

Vadimo celo leto in se udeležujemo tekem, ki so tudi v tujini, npr. v Italiji, Nemčiji, na Hrvaškem itd.

Naši dosežki so dokaz trdega dela, saj se kosamo z najboljšimi cheer mladinskimi skupinami. Letos smo dosegle naslednje rezultate:

- 3. mesto na Rom Pon Ponu v Dolu pri Hrastniku
- kar dve 1. mesti na tekmovanju Ljubljana open
- dve 3. mesti na Frogs open na Vrhniki
- na državnem prvenstvu Slovenije v Mariboru, na katerem je bila najhujša konkurenca, smo bile dvakrat 4.

Poleg tekem se udeležujemo tudi veliko nastopov, ki so dobra generalka za tekme. Seveda pa nastopamo tudi na novoletnem in zaključnem nastopu za starše, da jim pokažemo kaj smo se naučili 😊.

Plešem cheer dance in jazz-cheer. Cheer dance oz. navijaški ples izhaja iz Amerike, iz katere so prišle plesalke in nas učile tudi veliko novega.

Maša Mesec, 6.B

ČEZ TISOČ LET, KO NAJU VEČ NE BO

Ne verjamem v posmrtno življenje, a vendar se nekaj ohrani. Ohranijo se besede, ohranijo se misli, ki jih zapišemo. Te besede, misli bo nekoč nekdo čez »tisoč« let prebral. Takrat se bo zamislil in ugotovil, da je svet v svojem bistvu isti, kot je bil takrat, ko je nekdo napisal te besede. Ugotovil bo, da so prebivalci planeta Zemlja v svoji globoki notranjosti isti – enako pohlepni, zavistni, egoistični, neiskreni, a vendar še kar zadovoljni, da živijo. Čez tisoč let bo ljubezen v svojem bistvu še vedno enaka. Še vedno bo veljalo, da je potreben fizični dotik, če boš hotel nekoga ljubiti. Kljub vsej napredni tehnologiji upam, da bo še vedno potrebno osebo dejansko videti in prijeti, da boš ljubil. Svet se bo razvijal, kot se je do sedaj, a vendar bo ostal isti.

Rok Omejec, 9. b

Čez tisoč let, ko naju več ne bo, morda pa že kaj prej, bo vse drugače. Nikoli ne vemo, kdaj se bo kaj spremenilo. Morda danes, jutri, ali pa čez tisoč let. Pa vendar nekatere stvari ostajajo večne.

Skozi preteklost se je spreminjalo veliko stvari. Nastajala so nova ljudstva, kulture, mesta, ki so preoblikovala Zemljo. Tudi v sedanjem času se dogajajo podobne spremembe, predvsem iz ekološkega vidika. Čez tisoč let Zemlje morda ne bo več, kajti ljudje posegamo v naravo in s tem škodujemo samemu sebi.

Močno upam, da bo prihodnost ostala podobna sedanjosti. Upam, da se bo tehnologija razvijala čim bolj okolju prijazno. Le na ta način si lahko zamišljamo življenje čez tisoč let.

Martina Nose, 9. b

Ta verz nam skuša razložiti, da nas čez tisoč let ne bo več in da nihče več ne bo vedel, da smo živeli. Ampak na Zemlji bodo živeli isti ljudje. Nekateri majhne stvari se bodo spremenile, v vesolju pa bo še vedno vse enako, razen če se bo človek tako razvil in ustvaril tako znanost, da bo spreminjal vesolje. Ne vemo pa, kaj bo z nami, ko umremo in tega po mojem mnenju Zemljani ne bomo ugotovili. Ta čas ko živimo na lepi Zemlji, moramo po mojem mnenju čim bolje izkoristiti in čim več doživeti. Nekateri ljudje življenje dobro izkoristijo, nekateri pa si ga sami uničijo z raznimi slabimi stvarmi in dejanji. Jaz bom skušal čim bolje izkoristiti svoje življenje in pomagal drugim iz slabih navad.

Čez tisoč let bo vse drugačno. Ljudje bodo drugačni, vsi se bodo spremenili. Ljudje bodo nesramni, skopuški in vse bodo zaničevali. Uničili bodo naravo, od katere nič več ne bo ostalo. Ostala bo le še polovica morja, ker se bodo ljudje tako namnožili. Vedno več bo nasilja, ki bo naredilo slab vtis na mesto. Država bo pokvarjena, vedno več bodo kradli, zaslužjili bodo ljudi, ki niso krivi za nič. Če se boš sprehajal po ulici, boš videl otroke, ki prosijo za denar, ljudi, ki umirajo na cesti od lakote. Seveda pa boš srečal tudi ljudi, ki bodo imeli veliko denarja in ne bodo vedeli, kam bi ga dali. Pesmi več ne bodo ljubezenske in romantične, ampak bodo rokerske, prevladala bo metalika in razbijanje stvari po odru. Gozda več ne bo, rastline bodo suhe in nežive, zelenje ne bo več obstajalo. Polovica živali bo izumrla, živele bodo le še velike gozdne živali. Nič več ljubkih kužkov in muck. Vse bo pok-

varjeno, nič več ne bo tako, kot je bilo. Čez tisoč let bo vse samo črno, od ljudi do narave. Ljudje bodo kmalu izumrli. To bo rešitev za vse.

Ana Ožbolt

NAJBOLJŠI PEVEC JE ...

Pevec in tekstopisec Justin Drew Bieber se je rodil v Kanadi v Ontariu, in sicer 1. marca 1994. Začel je tako, da je na spletni strani YouTube objavljal svoje videoposnetke, nato pa je začel tudi peti. Nadarjen je bil že od malih nog. Čez nekaj časa ga je izsledil Scott Braun, njegov kasnejši menedžer. 'Scooter' je Justina peljal v Atlanto, kjer je z pevcem Usherjem podpisal pogodbo. Njegova prva neuradna pesem je Common Denominator, vendar pa ga je na vrhove lestvic ga je ponesel njegov prvi uradni single One Time, ki je izšel v poletju leta 2009. Njegov prvi glasbeni album, My World 2.0, je izšel 23. marca 2010. V manj kot v dveh mesecih po izidu je prejel platinasto ploščo v Združenih državah Amerike. Njegovi glasbeni zvrsti sta pop in R&B. Zna igrati tudi na veliko inštrumentov, kot so kitara, klavir, tolkala in trobenta. Posnel je tudi 2 dokumentarca: Never Say Never leta 2011, in Believe Movie leta 2013. Osvojil je zelo veliko nagrad. Danes je Justin Bieber svetovno znan pevec. Njegovi oboževalci se imenujejo Belieberji. Mediji ga v zadnjem času skušajo prikazati kot pobesnelega najstnika, vendar ne povejo vsega. Leta 2013 je v Guatemali pomagal graditi šole, obiskuje svoje oboževalce in jih preseneča z nastopi, obiskuje bolnišnice, pomaga ljudem, ko so slabe volje in piše lepa mnenja na spletna mesta. Justin Bieber še zmeraj nadaljuje s svojo kariero, ki bo trajala še dolgo, če ga ne bojo mediji pokopali.

Maša Zamuda, Belieberica

KOLOFON

Odgovorni urednici (mentorici): Sabina Kavšek, Mateja Zupančič

Tehnična urednika: Lan Glad Zidar, Luka Grbec

Sodelavci in avtorji prispevkov: Rok Omejec, Tina Nose, Anja Keber, Miha Prijon, Jurij Smrečnik, Petja, Rok Berglez, Matej Struna, Rok Omejec, Sabina Jevšenak, Lan Vukolić, Lucija Karmelutti, Kaja Štrubelj, Maša Mesec, Ana Ožbolt, Maša Zamuda

Za izdajatelja: OŠ Brinje Grosuplje,

Uredništvo: Cajtnng, Ljubljanska c. 40a, Grosuplje